

قطب الدین	== محمد
قطب الدین یزدی	== محمد یزدی
قلندر	== خلیل هروی

(۷۹۰) قلندر کاتب

از شاگردان سلطان علی مشهدی است. مردی آزاده و درویش مشرب و از این رو، استاد را بوی نظر محبت بود. و صاحب تاریخ رشیدی و هفت اقلیم گویند با اینکه در خط نویسی دست قوی داشت، چون مقید نبود، آنچه در قوه داشت بفعل نیاورد.

(۷۹۱) قنبر شرفی - حافظ

اصلاً حبشی و مملوک قاضی شرف الدین عبدالحمید قمی، جد مادری قاضی احمد، مؤلف گلستان هنر بود و بمناسبت لقب قاضی عبدالحمید، «شرفی» رقم می کرد. شعر می گفت. ابتدا خط ثلث می نوشت و از آثار این خط او، کتیبه درگاه مسجد جامع قم و درگاه مسجد و مزار سلطان سید ابوالصمد، در درباری قم است؛ بعدها بیخط نستعلیق رجوع کرد و بروش سلطان علی مشهدی، می نوشت و در این خط سرآمد.

وفاتش راسپهر، سال ۹۱۹ و ضبط کرده است و صاحب گلستان هنر، باقی احوال او را به تذکره الشعراي خود حواله کرده است که، متأسفانه هنوز باین کتاب نفیس، دست رسی پیدا نشده است.

قوام	== محمد قوام شیرازی
قوام السلطنه	== احمد
قوسی	== علی

ک

کاتب الحضرة السلطانی	== محمد مهدی طهرانی
کاتب الخاقانی	== محمد صالح
کاتب زاده	== محمد رفیع افندی
کاتب السلطان	== حسین
کاتب السلطان	== عبداللطیف لاریجانی
کاتب السلطان	== علی اکبر تفرشی
کاتب السلطان	== محترم اصفهانی
کاتب السلطان	== محمد حسین شیرازی
کاتب السلطان	== محمد حسین طهرانی
کاتب السلطان	== محمد شریف - میر
کاتب السلطان	== محمد مهدی طهرانی
کاتب السلطانی	== علی حسینی (غیر بنیر علی هروی و میر علی هروی)
کاتب السلطانی	== محمد بن فخرالدین
کاتب الملک	== بایزید دوری
کاتب الملک	== محمد محیط
کاتب همایون	== علی نقی شیرازی
کاتبی ترشیزی	== محمد

(۷۹۲) کاظم - میرزا

فرزند محمد علی خان بن میر کرم علی خان مشهدی است. پدرش در زمان عالم گیر پادشاه، به هندوستان مهاجرت کرد و در آن دربار، دستگاه یافت و با احترام می زیست، تا بسال ۱۱۷۶ در عظیم آباد درگذشت.

میرزا کاظم بسال ۱۱۴۴ در لکنهو متولد شد و در آن شهر بتحصیل علوم

پرداخت و فقه و ادبیات را نزد وحید نظام آبادی، تحصیل کرد و خط نستعلیق را نزد میرزا محمد حسن دهلوی، تعلیم گرفت و در این خط سرآمد.

میرزا کاظم، بخدمت صفدر جنگ رسید و بخطاب سردان علی خان، سرفراز گشت. بعدها از لکنه پورخت به عظیم آباد کشید و همانجا سی زیست، تا سال ۱۲۰۰ در گذشت.

میرزا کاظم شعری گفت و «مبتلا» تخلص می کرد. صاحب نتایج الافکار تألیف تذکرة الشعرائی را بعنوان «نظم معانی» با و نسبت میدهد.

(۷۹۳) کاظم تهرانی

از جمله چند تن خطاطان خوشنویس زبردست قرن اخیر است که مشق نستعلیق را بشیوه سید حسین خوشنویس باشی و شکسته را بشیوه درویش عبدالمجید، بسیار استوار می نوشت. سپهر تاریخ وفاتش را سال ۱۲۸۰ ضبط کرده است و روانیست که تا اوایل قرن حاضر نیز در قید حیات بوده است.

بقرار نقل شاهزاده رکنی قاجار (رکن الدوله) فرزند محمد تقی میرزا رکن الدوله، تا حدود سال ۱۳۲۰ قمری هجری، نیز حیات داشته و معلم خط ایشان و سایر فرزندان رکن الدوله بوده است.

از خطوط وی دیده ام:

یک نسخه ستین امام فخر رازی، بقلم کتابت عالی، بارقم و تاریخ: «محمد کاظم ابن شیخ محمد مجتهد طهرانی برادر مرحوم شیخ عبدالحسین شیخ العراقین، کتاب ستین امام فخر رازی، سمت تحریر یافت، فی شهر ذی القعدة الحرام من شهر سنه ۱۳۱۸ هجری» در کتابخانه آقای مؤید ثابتی، تهران؛

یک قطعه از سرقعی، بقلم چهار دانگ خوش، بارقم و تاریخ: «محمد کاظم

سنه ۱۲۷۸» در کتابخانه سلطنتی، تهران؛

دو قطعه نستعلیق پنج دانگ عالی، بارقم و تاریخ: «محمد کاظم ۱۲۹۸» و «محمد کاظم سنه ۱۲۹۶» در مجموعه آقای عبدالرسولی، تهران؛
یک قطعه نستعلیق سه دانگ عالی و شکسته کتابت عالی، بارقم: «فقیر الاثم محمد کاظم» در مجموعه نگارنده.

(۷۹۴) کاظم قمی

در دوره ناصرالدین شاه قاجار، خطاط آستانه حضرت معصومه، درقم بود و از آثار خطوط وی کتیبه نقره برجسته ضریحی است که، با شاه طهماسب اول صفوی ساخته و در زمان ناصرالدین شاه مرمت و تکمیل شده است. اشعار این کتیبه از محرم یزدی و خط آن از همین کاظم قمی است که، بقلم یک دانگ کتیبه خوش نوشته است و رقم و تاریخ دارد: «کاتبه کاظم خطاط آستانه ۱۲۷۹».

(۷۹۵) کاظم نصف زبان

از کاتبان گمنام قرن دوازدهم و سیزدهم است و یک قطعه نستعلیق گلزار سه دانگ و نیم دودانگ خوش، بخط وی در مجموعه مرحوم امیرالکتاب دیدم، که چنین رقم داشت: «رقم بی طالع زمان، کاظم نصف زبان».

کاغذی = محمود شوشتری

(۷۹۶) کامران تبریزی

از خوشنویسان گمنام قرن یازدهم و بیگمان من از شاگردان میر عماد یاعبد الجبار شاگرد میر است. از آثار وی یک نسخه منتخب حدیقه و نان و حلوائی بهاءالدین عاملی و ساقی نامه ظهوری دارم، که بقلم کتابت جلی خوش، بشیوه عبدالجبار

مزبور نوشته است ورقم و تاریخ دارد: «فرغ من تحریره بحمد الله وحسن تیسیره، فی اوایل شهر جمادی الثانی خمس و خمسين والف، الفقیر الحقیر، کامران التبریزی غفر ذنوبه».

کامران میرزا = نایب السلطنه قاجار

(۷۹۷) کاوس نقاش

از کتیبه نگاران قرن یازدهم و دو کتیبه از مسجد جامع قزوین، بخط اوست که بقلم سه دانگ کتیبه متوسط نوشته است ورقم و تاریخ دارد: «بتوفیق . . . ابوالمظفر شاه عباس الحسینی الموسوی الصفوی . . . مطابق سنه تسع وستین والف من الهجرة . . . کتبه العبد کاوس نقاش» و «کتبه الفقیر کاوس مصور».

کتابی = محمد امین - سلا
کریم - خواجه = محمد کریم - خواجه

(۷۹۸) کریم - میر

از کاتبان گمنام قرن سیزدهم است و بخط وی، وقتی مرقدی دیده‌ام، بقلم سه دانگ خوش، با رقم و تاریخ: «میر کریم ۱۲۹۲»

کشفی = محمد صالح
کشکول = محمد علی شیرازی

(۷۹۹) کشوری

در تحفه سامی آمده است که از رود بار قزوین و شاعر بود و نستعلیق را خوش می‌نوشت. بخط وی دارم:

یک نسخه بوستان سعدی، بقلم کتابت متوسط، بشیوه سلطان علی مشهدی،

با رقم و تاریخ: «کتبه العبد الضعیف کشوری ۸۹۶».

کلنگی - میر = حسین = میر کلنگی
کلن - میر = ابوالحسن
کلو = حسین
کلهر = محمد رضا

(۸۰۰) کمال ثانی

از کاتبان گمنام قرن نهم است. در میان خوشنویسان هر گاه نام یکی با نام خوشنویس معروفی مطابق آید، خود را بنام او با اضافه «ثانی» معرفی می‌کند و این را برای خود فخری میداند؛ مانند «عماد ثانی». اما این کمال نمیدانم خود را بکدام کمال منتسب دانسته است. از خوشنویسانی که نام کمال دارند و پیش از این یک، زیسته باشند، یکی کمال سبزواری است که در خطوط سنه معروف بوده و از نستعلیق سر رشته نداشته است و دیگر کمال محرر که ذکر آن رفت و یکی کمال کافی آتی الذکر. از خطوط کمال ثانی دیده‌ام:

یک نسخه دیوان سیف اسفرنگ و دیوان خاقانی، بقلم نستعلیق تحریر کتابت متوسط، که برای سلطان محمد بن سلطان مراد خان عثمانی نوشته است، با رقم و تاریخ: «تمام شد دیوان . . . مولانا سیف الدین اسپرنگی طاب الله ثراه . . . در تاریخ سنه ست وستین و ثمانمائه. مشقه العبد . . . کمال ثانی احسن الله عواقبه» در کتابخانه سلطنتی، تهران؛

یک نسخه دیوان سوزنی، بقلم کتابت متوسط، که برای ابوسعید گورکانی کتابت کرده است، با رقم و تاریخ: «تمت الكتاب . . . علی ید العبد . . . کمال ثانی . . . فی عاشر شهر رجب المرجب سنه اربع وستین و ثمانمائه» در مجموعه مرحوم عالی تورک گلدی، سفیر سابق ترکیه در تهران.

۱۰۱) کمال کافی

از خوشنویسان گمنام قرن نهم بود و بخط وی قطعه‌ی از یک مرقع کتابخانه خزینه اوقاف استانبول است، بقلم کتابت خفی و غبار خوش، بارقم: «مشقه العبد الفقیر، کمال کافی».

۱۰۲) کمال محرز

از محرز ران و قاطعان و مذهبیان خوشنویس قرن دهم است و چندین قطعه از خطوط میرعلی هروی را دیده‌ام که، وی بریده و یا اگر اصل خط بسفیداب یا زرنوشته شده بوده، آنرا تحریر کرده است و رقم: «حرره کمال» دارد. از خطوط وی دیده‌ام:

یک نسخه مفردات میرعلی تبریزی، بقلم نیم دودانگ و کتابت جلی، متوسط، با تاریخ ورقم: «کتبه سنه ۷۴۷ و کمال، غفر ذنوبه» در کتابخانه روان-کوشکو، استانبول؛

یک قطعه از مرقع امیرغیب بیگ، بقلم چهار دانگ، بقلم زر تحریر دار، بارقم: «حرره کمال الدین مذهب» در کتابخانه خزینه اوقاف، استانبول؛ که چون خط آن رقم دیگری ندارد، ممکن است که خط و تحریر هر دو از خود او باشد.

۱۰۳) کمال نوربخشی نیشابوری

کاتب گمنام دیگری از قرن دهم است و بخط وی، یک نسخه دیوان حافظ، در کتابخانه سرکاری رامپور هند است که، بقلم کتابت متوسط نوشته است و تاریخ سال ۲۹۲ دارد؛

و نیز یک نسخه از تحفة الاحرار جاسی، درموزه آثار ترک و اسلامی استانبول

است، بقلم کتابت جلی خوش، با تاریخ ورقم: «تمت فی او اخر شهر جمادی الاول سنه ۲۹۲». کتبه العبد الفقیر، کمال نیشابوری نوربخشی، غفر الله ذنوبه و مترعبوبه».

کمال الدین	= جعفر تبریزی
کمال الدین	= حسین هروی
کمال الدین	= رستم علی
کمال الدین	= محمود رفیعی
کمال الدین	= محمود زرین قلم
کمال الدین	= محمود شهابی
کمال الدین آشوری	= زین العابدین آشوری
کمال الدین خوشنویس	= عرشی
کمال الدین میرجان	= علی حسینی

۱۰۴) کوچک - میرزا

شیرازی و جز میرزا کوچک وصال معروف است. در آثار عجم آمده است که، بحسن خلق و بزرگ منشی موصوف بود و خط نستعلیق را بسیار خوب می نوشت و بسال ۱۲۹۶ در گذشت و جنازه اش به تعبات منتقل شد.

کوکب	= عبد العلی خرامانی
کوکب	= محمد صادق شیرازی
کوله قاسم	= قاسم - درویش حسام
کیا حسینی	= داور کیا

۱۰۵) کیخسرو خان

خواهرزاده رستم خان سپهسالار و از اعظام گرجستان بود که خاندانش به شجاعت و سردانگی معروف بوده اند.

کیخسرو خان مدت‌ها در دربار صفوی مصدر مشاغل بود؛ ولی زمان کلب - علی خان معزول شد و باز بخراسان مأموریت یافت و مدتی با ازبکان جنگهای سردانه

کرد. در بازگشت با صمصهان منصب تفنگچی آقاسی گری یافت. تا تاریخ تألیف تذکره نصرآبادی (حدود سال ۱۱۰۰) در قید حیات بود. گاهی شعری گفت و نستعلیق را خوش می نوشت. نصرآبادی گوید که از اشعار خود بخط خوش در مجموعه من نوشته است و بعضی آن اشعار را در تذکره خود نقل کرده است.

۸۰۶ کیومرث

ظاهرآ همان کیومرث میرزا از اولاد فتح علی شاه قاجار است و بخط وی قطعه ای در مجموعه آقای کریم زاده است، بقلم چهار دانگ و دو دانگ متوسط، با رقم: «کتبه العبد کیومرث».